

Scène uit de voorstelling 'Noem het maar liefde'.

© Ben van duin

RECENSIE

Fraaie liefdesmarathon van Toneelgroep

DOOR JOS PROP

In 1999 regisseerde het supertalent Dirk Tanghe het controversiële stuk *Reigen* van de Weense zenuwarts Schnitzler (1892-1931) voor twee spelers. Zij raakten elkaar de hele voorstelling niet aan. Een lopende band liet de tien scènes in elkaar overlopen en een stoommachine blies tijdens de seksuele hoogpunten stoom af.

Twintig jaar later vormt dit stuk voor Ilja Leonard Pfeijffer het uitgangspunt voor zijn hilarische, vileine, maar ook poëtische tekst voor Toneelgroep Maastricht, getiteld: *Noem het maar liefde*. Deze titel dekt veel betekenissen die in de taferelen rond het woord liefde aan de orde komen; behalve die ene, de ware en meest ordinaire, die wordt bewaard voor het ontroerende slot.

In een wervelende voorstelling, rijgt Toneelgroep Maastricht diverse situaties aaneen waarin steeds twee personages hun seksuele hunkeringen in de startblokken zetten. De directeur en zijn secretaresse, de rock-'n-roll-legende en zijn groupie, de uitgever

en een zakenvrouw enzovoorts, waarbij het tafereel van de man met zijn robotvrouw een ovationeel open doekje uitlokt.

Alle clichés komen voorbij en er wordt vrijgevig met satire en sarcasme gestrooid. Deze ironie raakt soms grappig, maar vooral pijnlijk aan de zwakke plekken van de personages. Met z'n twintigen bevolken ze het befaamde Majestic Imperial Hotel, een transitieruimte waarin elk verblijf van korte duur en voorbijgaande aard is en waar liefde dus gereduceerd wordt tot seks. Niks te #metooën. Zoals de heren hun mannetje staan, zo staan de dames hun vrouwtje.

Zes spelers nemen alle rollen voor hun rekening en zorgen tevens voor de sterke muzikale intermezzo's tot en met de fragiele close harmony van het emotionele slotlied *Their hearts were full of spring*.

De rode draad wordt gevormd door de vijftig jaar durende liefde tussen het wereldberoemde popidool Mitchel Brubaker en zijn vroegere groupie en achtergrondzangeres Cat. Om dat jubileum te vieren, verblijven zij in het hotel. Hij is inmiddels dement, zij chaperonneert hem vastberaden tot het eind.

Regisseur Michel Sluysmans weet de vijf bedrijven – die een klassieke *touch* suggereren – de steeds wisselende scènes waarvoor vaak omkleedpartijen nodig zijn, de vele decorwisselingen en de sterke muzikale bijdragen vakkundig tot een helder geheel te smeden. Hulde ook voor het creatieve team dat alle ideeën voor de vormgeving heeft ontwikkeld. Het resultaat van hun werk draagt er wezenlijk toe bij dat de anekdotiek tot dit gesamtwerk wordt opgetild.

Zonder ook maar iemand tekort te doen, want het ensemble weet van wanten, een vette pluim voor Anniek Pheifer en Jeroen Spitzenberger die het jubilerende echtpaar spelen in de verschillende fases van hun leven. Op hun sterke schouders gloriëren sterk gespeelde personages.

Gezien: 'Noem het maar liefde' van Ilja Leonard Pfeijffer Door: Toneelgroep Maastricht
Waar: Theater aan het Vrijthof Maastricht (10-3) Nog te zien in : Sittard (22-3), Venlo (27-3), Weert (23-5), Kerkrade (28-5), Maastricht (1-6).

ãããø
